

syn til de finansielle Konsekvenser, for at vi ikke skulle paatage os Forpligtelser, vi slet ikke ere i Stand til at holde.

Det er nogle af de Grunde, som have gjort, at Flertallet ikke gør Indstilling, uagtet Ministeren paa en Maade stiller sig velvillig til Sagen, som det høje Ting jo nu har hørt. Tinget kan af hans Udtalelser indse, at han ønsker ikke, at vi skulle henvise Andragendet; skulde han være fornøjet med en Henvisning, maatte han i alt Fald have nogle flere med, der formentlig trænge haardere end Andragerne.

Ousen: Jeg takker det ærede Finansudvalg, fordi det har henvist det under Nr. 80 omtalte Andragende til den højtærede Krigsminister, og jeg vil tillige bringe den højtærede Krigsminister en Tak, fordi han tager mod dette Andragende. Den gamle Mand, her er Tale om, bliver snart 80 Aar. Han har haft det Uheld, kan jeg gerne sige, at opholde sig saa længe Syd for Landegrænsen, at han ikke har haft Ophold her i Landet i de sidste 5 Aar, hvad der gør, at han ikke kan faa nogen Alderdomsunderstøttelse, og han vil derfor, hvis han ikke fra anden Side faar nogen Hjælp, være henvist til Fattigunderstøttelse. Derfor siger jeg Tak baade til det ærede Finansudvalg og til den højtærede Krigsminister, fordi Sagen har faaet den Behandling, som den har faaet. Jeg vil haabe, at den højtærede Krigsminister ser sig i Stand til at give den paagældende Mand, som har deltaget i begge de slesvigske Krige, i hvert Fald en saa stor Understøttelse, at han bliver i Stand til at klare sig uden at skulle henvende sig til Fattigvæsenet om Understøttelse.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister udtalte, at han savned Midler til at kunne imødekomme Andragerne. Det lyder jo underligt i den højtærede Ministers Mund at høre, at han savner Midler, naar vi tænke paa, hvor mange Millioner der hvert Aar ruller gennem hans Hænder. Der er jo ingen Minister, der har saa mange Penge at disponere over som den højtærede Krigsminister, men hvor Talen er om at hjælpe nogle af sine allerdaarligst stillede Arbejdere, der er han saa fattig, der staar han og savner Midler, der ved han ikke sine levende Raad, hvorledes han skal hjælpe dem. Derimod, naar det gælder andre Ting, naar det gælder Krudt, Kugler, Kanoner, Fæst-

ninger osv., saa savner den ærede Minister ikke Midler, saa har han rigeligt at anvende og rutte med. Han vilde ikke selv fremkomme med Forslag, sagde han. Det forundrer mig ogsaa at høre. Den højtærede Krigsminister er jo ellers en Mand, der ved alle Lejligheder er fuld af Initiativ. Der er jo ingen, der i den Grad kan finde paa mange forskellige Ting som netop den højtærede Krigsminister. Det er jo hvert Øjeblik, han kommer til os med noget nyt, det ene ny Forslag efter det andet, Ideerne synes at gro saa frodigt i den ærede Krigsministers Hjerne, saa jeg kan ikke forstaa, hvorfor han ikke ogsaa i denne Sag kunde tage Initiativet, men det vil han ikke. Saa gør han gældende, at der er andre, der ogsaa trænge. Ja, det er meget muligt, men saa kunne de Folk jo ogsaa komme og søge her. Det er jo ikke Officianterne, der have søgt, men det er disse Arbejdere. Lad os tage Hensyn til dem, saa kunne de andre komme bagefter.

Nu sagde den ærede Minister, at Officianterne have 1,400 Kr. aarligt, medens Haandværkerne have 1,200 og Arbejdsmændene 1,100 Kr. Det er da mærkeligt, at det er dem, som have den største Løn, der trænge mest, medens de, som have meget mindre, ikke trænge saa meget. Det forholder sig nu vist neppe rigtigt, hvad den ærede Minister sagde, at Officianterne have 1,400 Kr. Paa en vis Maade er det vist ikke rigtigt. Det kan godt være rigtigt, hvad deres faste Løn angaar, men den ærede Minister ved meget godt, at disse Folk tjene adskilligt mere ved Siden af deres faste Løn, idet Officianterne staa ude paa Værkstederne og udføre Akkordarbejde, hvorved de have en ikke ganske ringe Bifortjeneste, og det er Arbejder, de udføre i deres Tjenestetid, saa de ere nu ikke saa daarligt stillede, som den ærede Minister vil gøre det til.

Saa sagde den højtærede Krigsminister til mig, om vi Forslagsstillere ikke vilde tage denne Henvisning tilbage. Jeg vil i den Anledning tillade mig at spørge den højtærede Minister, hvorfor vi skulle tage den tilbage, thi vi gøre det ikke, blot fordi han ønsker det, det er ikke tilstrækkelig Grund. Men jeg ønskede gerne at vide, hvilken Grund den højtærede Minister har til at udtale, at vi skulle tage Henvisningen tilbage. Hvis der virkelig ligger noget alvorligt bagved, hvis der ligger en god Hensigt over for disse Arbejdere bagved, saa bliver det et andet Spørgsmaal. Hvis den ærede Minister selv agter i den nærmeste